

med Ministeren, kan raade God paa denne og flere Mængder.

Jeg har nu berørt, hvad jeg i Hovedsagen fra den finansielle Side og fra det rene Forsvarsstandpunkt finder betænkeligt ved Ministerens Forslag. Det maa dernæst være mig tilladt at gjøre en Betragtning gjældende, som ganske vist ikke er undgaaet den ærede Ministers skarpe Dø, men som dog, efter min Opfattelse, i mange Retninger er behandlet noget fremmoderligt i Lovforslaget, om end meget snildt. Hvad man fra det folkelige Standpunkt ogsaa maa see hen til ved Organisationen af vort Forsvar, er, at det indrettes og udvilles saaledes, at Folket i dets moralske og physiske Opdragelse kan siges at faae en Binding deraf. Dette opnaaes ved en af den nyere Tids Indretninger, der maaskee allerede er den meest anerkjendte og godtgjorte, skjøndt den endnu er i sin Barndom, nemlig ved Leiruddannelsen, men det modarbejdes ved Garnisonstjenesten. Den ærede Minister har — hvad der desværre er altfor forklarligt, thi Gud veed, at han har mægtige og store Støtter derfor — endog i et stort Omfang holdt paa Garnisonlivet; ja han har holdt derpaa i den Grad, at han derved, om jeg tør bruge det Udtryk, næsten har fornærmet den efter Manges Mening fortrinligste Deel af hans Forslag, nemlig hans Uddannelse af Rekrutterne, saaledes at der endogsaa er et Par Maanedre, hvori han lader disse trække paa Vagt, pubse Lamper, seie Gulv, rive Græs op i Casernegaardene og Gud veed hvad, hvilke Arbejder for en Gangs Skyld kunne være meget nyttige, men man maa dog vist tilstaae, at man ikke kan ønske, at de skulle tage Tiden bort fra de alvorligere og højere Opgaver, som paahvile vore Sønner, naar de kaldes til Fanerne. Den ærede Minister er derved kommen ind paa det i mine Tanker kostbareste og Værste af Alt; han er gaaet paa Accord baade med Leirvæsenet og med Garnisonvæsenet, men ganske vist saaledes, at det sidste har faaet Lovens Part. Nu siger ganske vist den ærede Minister — og forsaavidt har han værdiget mit Forslag en Opmærksomhed, hvorfor jeg er ham taknemmelig —: „Man tør vel ikke benægte Muligheden af, at Infanteriets Uddannelse maaskee vilde kunne

forkortes med nogle Uger, hvis den kunde finde Sted ubeløkkende i Leir; men man har ikke kunnet overbevise sig om, at en saadan stadig Leiruddannelse vilde kunne lade sig udføre uden saa overordentlige Udgifter saavel eengang for Alle som aarlig tilbagevendende, som ikke med Sandsynlighed kunne forventes bevilgede“. Jeg maa nu tilstaae, at for mig, som Medlem af Commissionen, har dette været et Moment, der i høj Grad har tilbraget sig min Opmærksomhed, og som det har interesseret mig at undersøge, men efter de Actstykker, hvoraf Krigsministeren er i Besiddelse, og som han har været saa god at meddele Commissionen, altsaa ogsaa mig, foreligger der allerede saadanne Forarbejder, at jeg ikke troer, den høitagtede Minister vilde kunne have sagt disse Ord, naar de nævnte Forarbejder havde været Gjenstand for en omhyggelig Prøvelse af ham. Den ærede Minister maa ikke troe, at jeg her vil sige Noget, der kan være ham personlig ubehageligt; jeg erkjender, at det har været umuligt og uoverkommeligt, eller i alt Fald vanskelig for ham i den Tid, der har været ham levet, at trænge ind i alle Enkeltheder af en saa uhyre Sag som denne, men han maa tillade mig at sige, at her er et af de Punkter, hvori jeg, da han røste sine Medhjælpere — hvilken Roes jeg overhovedet ikke saa ganske kan istemme — kom til at tænke paa, at det vilde have været godt, hvis de havde, jeg vil ikke sige foreslaaet, men dog henstillet til den ærede Minister, om ikke disse Actstykker skulde ekstraherede være paaberaabte i hans Motiver. Det omhandlede System er ganske vist forbundet baade med store Anlægsomkostninger og med nogen Bekostning ved Udførelsen, men jeg benægter, at det er godtgjort, at disse Udgifter ere uoverkommelige i Forhold til den Gavn, det giver Soldaterne og fremfor Alt Officererne, samt i Forhold til den forkortede Tjenestetid; ja, jeg kan sige, at det vilde bidrage til, at en større Cultur af Landet lidt efter lidt vilde komme tilstede, forsaavidt man, hvad der er naturligt, vilde lægge Leiren paa de jydste Heder; dog dette skal jeg ikke gaae nærmere ind paa. Jeg paastaar, at vi, der saa naturligt ere opfordrede til at betragte Forholdet fra Folkets, og navnlig fra